

Arrest

nr. 269 500 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2009 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 15 februari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2011 met nummer 60 494 stelt de Raad de afstand van het geding vast. Op 26 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker internationale bescherming.

1.2. Verzoeker dient op 8 november 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van 20 augustus 2015 met nummer 151 127 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 6 november 2018 dient verzoeker, ditmaal samen met zijn gezinsleden, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 februari 2019 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Diezelfde dag wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote. Bij arrest van 26 juni 2019 met nummer 223 285 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Bij schrijven van 29 januari 2020 dient verzoeker, samen met zijn gezinsleden, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2020 werd ingediend door :

[M.,A.] (R.R.: [...])

Geboren te [...] op [...]

[K.,A.] (R.R.: [...])

Geboren te [...] op [...]

+ minderjarig kinderen:

[K.,Al.] (R.R.: [...])

Geboren te Antwerpen op [xx.xx.2013]

[K.,N.] (R.R.: [...])

Geboren te Antwerpen op [xx.xx.2018]

[K.,A.] (R.R.: [...])

geboren te Antwerpen op [xx.xx.2020]

alles van nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer [M.] diende op 21.12.2009 een asielaanvraag in. Op 06.01.2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De heer [M.] diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze stelde op 24.04.2011 de afstand van het geding vast. Mevrouw [K.] vroeg op 18.03.2013 in België asiel aan. Op 13.09.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan mevrouw [K.] zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Mevrouw diende tegen deze beslissing geen beroep in. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 13qq van 26.10.2011 voor Mijnheer [M.] en bijlage 13qq van 02.10.2013 voor Mevrouw [K.]) en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpcedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de asielpcedure van de heer [M.]

en iets minder dan 6 maanden voor de asielpcedure van mevrouw [K.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen roepen het feit dat zij al zo lang in België verblijven in als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn echter niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in hun land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002). Betrokkenen verblijven in België sedert 2009 voor Mijnheer en sedert 2013 voor Mevrouw. Na de afsluiting van hun asielpcedures ontvingen beide een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.10.2011 voor Mijnheer en van 02.10.2013 voor Mevrouw). Betrokkene gaven geen gehoor aan deze bevelen en hebben zich, met uitzondering van de duur van zijn asielpcedure, bewust genesteld in illegaal verblijf. Mijnheer [M.] diende op 02.09.2010 nog een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van art. 9ter. Deze aanvraag werd in eerste instantie op 23.09.2010 ontvankelijk verklaard en betrokkene werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Op 23.08.2011 werd de aanvraag art. 9ter alsnog ongegrond verklaard, beslissing die hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd op 23.09.2011. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat Mijnheer [M.] diende te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Op respectievelijk 08.11.2011 en 03.02.2014 dienden Mijnheer [M.] en Mevrouw [K.] een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard op respectievelijk 03.07.2012 en op 02.04.2014. Op 10.04.2014 werd aan Mevrouw [K.] nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Op 08.05.2015 werd Mevrouw [K.] tijdens een gesprek met een verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdeling geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkenen gaven geen gevolg aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en dienden op 06.11.2018 opnieuw een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 07.02.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 22.02.2019 aan betrokkenen betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissingen werd op 26.06.2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun oudste kind [Al.], die 8 jaar oud is, in België naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de twee jongste kinderen dient gesteld te worden dat deze kinderen momenteel 2,5 en bijna 1,5 jaar oud zijn en bijgevolg niet school- en/of leerplichtig zijn in België.

Ook beweren betrokkenen dat [Al.] geen Armeens kan spreken, lezen of schrijven. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kind een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Het kind heeft zowel via zijn vader als via zijn moeder een band met Armenië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat [Al.] op zijn leeftijd zonder problemen en met de hulp van zijn ouders zijn moedertaal zou kunnen aanleren. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat Mevrouw [K.] ten tijde van het indienen van dit verzoek tot machtiging van verblijf hoogzwanger was, dient te worden vastgesteld dat zij ondertussen op 22.04.2020 al bevallen is en dit argument niet langer van toepassing is en dan ook niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkenen lessen Nederlands volgden; dat Mijnheer [M.] een attest van inburgering en Maatschappelijke Oriëntatie kan voorleggen; dat Mijnheer en de oudste zoon van betrokkenen in België karate les volgen; dat Mijnheer [M.] een werkgeversverklaring van februari 2020 kan voorleggen; dat zij al altijd in dezelfde woning in Berchem woonden en de verhuurder tevreden is van hen als huurders) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Verzoekers zijn van oordeel dat hun aanvraag had ontvankelijk moeten verklaard worden aangezien er sprake was van buitengewone omstandigheden die hen belemmerd om terug te keren naar hun land van herkomst.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Men gaat dan uit van de verkeerde feitelijke gegevens en men handelt op een onredelijk manier.

1.

Het gezin hebben een procedure internationale bescherming in 2009 opgestart. Mevrouw is iets later aangekomen en haar procedure was in 2013 tot een eind gekomen. Zij was toen hoogzwanger en het gezin heeft besloten om in België te bevallen.

Zij hadden reeds familieleden in België zodat zij een leven hier hebben.

Verweester bekijkt het lang verblijf van het gezin (reeds twaalf jaar) verkeerdelijk om te beslissen dat het niet relevant is tot het bepalen van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Een lang verblijf in België kan toch relevant zijn voor het bepalen van buitengewone omstandigheden: hoe langer dat men in een land woont, gescheiden van een land van herkomst, hoe minder banden men daar zou hebben wat zorgt onvermijdelijk voor een moeilijker terugkeer naar Armenië.

Het is niet het aantal jaren, op zich, die een buitengewone omstandigheid uitmaken maar de gevolgen van het aantal jaren uit het land te zijn.

Dat het gezin twaalf jaar in België zijn, zonder terug naar Armenië te keren betekent dat zij geen banden daar meer hebben noch familie. Een woonplaats daar om een procedure af te wachten bestaat niet noch mensen die hun de nodige steun zouden kunnen geven. Sociale rechten in Armenië bestaan niet voor het gezin en met drie minderjarige kinderen kunnen zij niet zonder rechten leven.

2.

Hun oudste zoon van het gezin, [Al.], gaat al vijfjaar naar school: hij spreekt, leest en schrijft in de Nederlandse taal. Terwijl hij Armeens kan begrijpen, kan hij geen Armeens schrijven noch lezen. Het Armeens geschrift is uiteraard anders wat bijzonder problematisch is. Dit zou voor hem bij een terugkeer zeer moeilijk zijn. Hij zou een groot achterstal hebben, wat een pedagogisch en emotioneel weerslag op hem zou hebben.

In andere dossiers met betrekking tot gezinnen van Armenië aanvaard verweester een dergelijk buitengewone omstandigheid. Het is dan onduidelijk waarom men deze omstandigheid nu niet aanvaard.

3.

Verzoekers hebben doorgegeven dat door het feit dat mevrouw hoogzwanger was dat zij niet naar Armenië kon teruggaan om de aanvraag daar te doen (onder andere redenen).

Verweerster beweert dat mevrouw, na de bevalling, naar Armenië had moeten terugkeren. Deze houding is onredelijk en onzorgvuldig wetend dat de grenzen al lang dicht waren en dat door de Covid 19 crisis. Deze maakt eveneens een buitengewone omstandigheid uit, een overmacht.

4.

Deze beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarde door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Artikel 8 EVRM voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Twee van de twee kinderen, verzoekers, zijn schoolgaande. Zij gaan naar school in Antwerpen waar zij geliefd zijn door hun medeleerlingen en leerkrachten.

Door de omvang van de banden van de kinderen (en de ouders) te onderschatten neemt de verwerende partij een beslissing die een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Men moet rekening houden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (conform RvST. 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verweerster is verplicht om het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) - 12738/10, 03-10-2014.

Het land te moeten verlaten, het gevolg van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl dit de enige land en leven is die de kinderen kennen schendt hun recht op een privé leven van de kinderen in de zin van artikel 8 EVRM. Hun onderwijs zou moeten onderbroken worden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat heeft zij niet gedaan hetgeen bovendien een schending van de motiveringsplicht uitmaakt. De beslissing is dan bovendien onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker en zijn gezinsleden niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker en zijn gezinsleden aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan

te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.4. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker en zijn gezinsleden aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.5. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat het lang verblijf van zijn gezin in België verkeerd is beoordeeld. Hij betoogt dat dit ook relevant kan zijn voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, omdat hoe langer men in een ander land woont, hoe minder banden er resten met het land van herkomst. Dit laatste maakt een terugkeer naar dit land moeilijker, zo stelt verzoeker. Hij stelt dat de duur van het verblijf in België op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wel de gevolgen van *“het aantal jaren uit het land te zijn”*. Hij vervolgt dat, na een verblijf van 12 jaar in België, hij en zijn gezinsleden niet langer banden hebben met het land van herkomst en zij er geen familie, sociaal netwerk, woonplaats of sociale rechten meer hebben. Hij merkt op dat met drie minderjarige kinderen het gezin niet zonder (sociale) rechten kan leven.

De Raad wijst er andermaal op dat op de aanvrager de plicht rust om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn en dat uit zijn uiteenzetting dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de verblijfsaanvraag van verzoeker en zijn gezinsleden werden de ingeroepen buitengewone omstandigheden omschreven als volgt: *“Gelet op het feit dat het gezin zo lang in België verblijft, gelet op het feit dat [A.] schoolgaande is (en geen Armeens[...] kan spreken, lezen of schrijven) en gelet op het feit dat mevrouw [K.] onmogelijk naar Armeni[ë] kan terugkeren gezien het feit dat zij hoogzwanger is, belet dit dat verzoekers hun regularisatieaanvragen daar indienen.”*

Aldus blijkt dat verzoeker en zijn gezinsleden in hun aanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, louter wezen op het lang verblijf in België als dusdanig, en niet op de thans ingeroepen gevolgen van een langdurige afwezigheid uit het land van herkomst. Indien zij deze gevolgen als buitengewone omstandigheden hadden willen inroepen, hadden zij zulks moeten verduidelijken in hun aanvraag, wat zij evenwel hebben nagelaten. Een afwezigheid gedurende langere tijd uit het land van herkomst betekent trouwens niet automatisch dat er niet langer banden bestaan met dit land of dat er in dit land niet langer familie, een sociaal vangnet of onderdak voorhanden is, zodat verzoeker ook in geen geval met goed gevolg kan aanvoeren als zou verweerder een en ander maar zelf hebben moeten aanvullen. Verzoeker kan niet dienstig aanvoeren dat verweerder de thans ingeroepen mogelijke gevolgen van een langdurige afwezigheid uit het land van herkomst ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Louter ten overvloede merkt de Raad trouwens nog op dat het bestuur in zijn beslissing van 7 februari 2019 waarbij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, reeds vaststelde dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader

van hun procedures voor internationale bescherming net hadden aangegeven dat verzoekers ouders en broer alsook de ouders, twee broers en een zus van verzoekers echtgenote nog in Armenië woonden en zij geen bewijzen voorlegden dat deze familieleden niet langer in dat land verblijven. Ook thans is dit niet het geval en blijkt niet waarom verzoeker en zijn gezinsleden niet tijdelijk een beroep kunnen doen op deze familieleden voor onderdak en ondersteuning.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat het lang verblijf in België wel degelijk in rekening is gebracht. Verweerder oordeelde echter dat de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie in België de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Hij wees er nog op dat verzoeker en zijn echtgenote zich na afloop van hun asielprocedures bewust hebben genesteld in illegaal verblijf en meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer hebben gelegd, terwijl het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan deze bevelen. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat deze beoordeling van het bestuur onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoeker en zijn gezinsleden aangevoerde verblijfsstermijn in beginsel niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden aanvaard, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord zijn waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt inderdaad ook niet dat verzoeker en zijn gezinsleden in hun verblijfsaanvraag wel concreet zouden hebben toegelicht waarom het lang verblijf alsnog kan rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoeker erkent thans trouwens dat de duur van het verblijf in België op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

2.2.6. In tweede instantie betoogt verzoeker dat zijn oudste zoon al vijf jaar naar school gaat en dat hij spreekt, leest en schrijft in het Nederlands. Hij stelt dat zijn zoon de Armeense taal begrijpt, maar niet kan schrijven of lezen in deze taal. Hij wijst erop dat het Armeense schrift anders is en dit een terugkeer naar Armenië voor zijn oudste zoon bijzonder moeilijk maakt, omdat hij er een grote achterstand zal hebben en dit op zijn beurt een pedagogische en emotionele weerslag zal hebben. Hij betoogt dat een dergelijke omstandigheid in andere Armeense dossiers wel zou worden aanvaard als buitengewoon en hij geeft aan niet te begrijpen waarom dit in het geval van zijn gezin niet wordt aanvaard..

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening is gehouden met zowel het gegeven dat het oudste kind van acht jaar school loopt in België als met het aangevoerde dat dit kind het Armeens niet zou kunnen spreken, lezen of schrijven.

Verweerder heeft allereerst vastgesteld dat op geen enkele wijze blijkt dat een scholing in Armenië niet kan worden verkregen. Hij wees erop dat de scholing van het oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist, die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder merkte verweerder op dat de twee jongste kinderen momenteel heel jong zijn en nog niet school- of leerplichtig in België. Deze motieven worden niet betwist door verzoeker.

Inzake het aangevoerde dat de oudste zoon geen Armeens zou kunnen spreken, lezen of schrijven werd vervolgens gemotiveerd als volgt: *“Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kind een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Het kind heeft zowel via zijn vader als via zijn moeder een band met Armenië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat [Al.] op zijn leeftijd zonder problemen en met de hulp van zijn ouders zijn moedertaal zou kunnen aanleren. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

De Raad moet, samen met het bestuur, vaststellen dat verzoeker en zijn echtgenote zich in hun aanvraag beperkten tot een zeer algemene bewering dat hun oudste kind geen Armeens zou kunnen

spreken, lezen of schrijven. In antwoord op deze voorgehouden volledige onkunde van de Armeense taal heeft verweerder geoordeeld dat wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht. Verweerder hield er hierbij rekening mee dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Armenië en het gezin nooit werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in België, waardoor zij moeten hebben beseft dat het verblijf in België hooguit voorlopig was toegestaan. De Raad acht het inderdaad niet kennelijk onredelijk waar verweerder er in de voorliggende omstandigheden van uitgaat dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen minstens in belangrijke mate met de Armeense taal en cultuur hebben opgevoed. Uit niets blijkt dat de kinderen in de huiselijke sfeer met hun ouders geen Armeens spreken en niet in deze taal zijn opgevoed. Het oudste kind werd zo ook geboren in 2013, toen de moeder nog maar net in België verbleef, zodat het onwaarschijnlijk is als zou dit kind volledig in het Nederlands en niet in het Armeens zijn opgevoed. Het gegeven dat er nog een familiaal netwerk blijkt te bestaan in het land van herkomst, minstens verzoeker het tegendeel niet kan aantonen, maakt het des te aannemelijker dat de ouders hun kinderen wel degelijk (ook) opvoeden met de Armeense taal. Door thans aan te geven dat het kind het Armeens begrijpt, erkennen verzoekers in wezen ook dat het kind in de thuissituatie minstens ook in het Armeens wordt opgevoed. Dit maakt dat het gestelde in de aanvraag dat het kind geen Armeens zou spreken niet geloofwaardig overkomt, wat ook de vraag doet rijzen naar de geloofwaardigheid van het evenzeer aangevoerde dat het oudste kind het Armeens niet kan lezen of schrijven. Wat er ook van zij, rekening houdend met het gegeven dat het aannemelijk is dat het oudste kind in de thuissituatie met de Armeense taal is opgevoed, weerleggen verzoekers de beoordeling niet dat niet blijkt dat het kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat het in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school en dat dit kind, rekening houdend met zijn leeftijd, zonder al te grote problemen en met de hulp van zijn ouders de moedertaal verder onder de knie kan krijgen zodat hij aansluiting kan vinden bij het onderwijs in zijn land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoeker en zijn echtgenote reeds lange tijd onder bevel staan om het grondgebied te verlaten en zij ook al eerder aanvragen hebben ingediend om te worden gemachtigd tot een verblijf in België, die evenwel telkens werden afgewezen omdat zij de aanvraag via de gewone procedure vanuit het land van herkomst moeten indienen. Verzoeker en zijn echtgenote hadden en hebben alle mogelijkheden om hun kinderen voor te bereiden op een terugkeer, bijvoorbeeld door hen extra ondersteuning te bieden bij hun kennis van het geschreven en gesproken Armeens. Op geen enkele wijze geven zij aan dat zij hun kinderen in dit verband niet de nodige ondersteuning kunnen geven. Verzoeker weerlegt met zijn kritiek de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing niet, noch toont hij aan dat zijn achtjarige zoon niet in staat zal zijn om te kunnen aansluiten bij het onderwijs in Armenië. Hij toont niet concreet aan dat het kind noodzakelijkerwijze een grote (taal)achterstand zal hebben indien het school dient te lopen op een Armeense school, en bijgevolg evenmin dat een terugkeer naar het land van herkomst pedagogisch en emotioneel een grote impact zal hebben op dit kind. Verzoeker beperkt zich wezenlijk, net als in de aanvraag, tot zeer algemene beweringen die niet, minstens onvoldoende worden onderbouwd.

Waar hij stelt dat de aangehaalde elementen in andere procedures van Armeniërs wel worden aanvaard, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze bewering geenszins staaft met een begin van bewijs. Bovendien dient erop te worden gewezen dat elke aanvraag individueel dient te worden behandeld. De gegeven motieven stellen verzoeker op voldoende wijze in kennis van de redenen waarom de aangehaalde elementen niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden en verzoeker toont niet aan dat de gedane beoordeling uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

2.2.7. In derde instantie wijst verzoeker erop dat in de aanvraag als buitengewone omstandigheid werd aangehaald dat zijn echtgenote hoogzwanger was. Hij acht de beoordeling hieromtrent in de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig, *“wetend dat de grenzen al lang dicht waren en dat door de Covid 19 crisis”*. Hij stelt dat de huidige coronapandemie een situatie van overmacht uitmaakt.

Inzake het gegeven dat de echtgenote ten tijde van de aanvraag hoogzwanger was, wordt vastgesteld dat zij reeds op 22 april 2020, ondertussen meer dan anderhalf jaar geleden, is bevallen. Verweerder stelde in de bestreden beslissing, die dateert van 30 augustus 2021, dan ook dat *“dit argument niet langer van toepassing is en dan ook niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.”* Verzoeker toont geenszins aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Op geen enkele wijze geeft hij aan dat omwille van de eerdere zwangerschap of bevalling van zijn echtgenote er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog enige concrete hinderpaal bestond die haar belette samen met haar gezinsleden terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag.

Verder dient erop te worden gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote in hun aanvraag, of in een actualisatie hiervan, op geen enkele wijze hebben verwezen naar de huidige coronapandemie en een mogelijk hiermee samenhangende moeilijkheid of onmogelijkheid om terug te reizen naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Aldus diende verweerder zich hierover ook niet uit te spreken in de bestreden beslissing. Verzoeker toont trouwens op geen enkele wijze concreet aan dat hij en zijn gezinsleden, als Armeense staatsburgers, waren of zijn verhinderd tijdelijk terug te reizen naar Armenië, zodat een situatie van overmacht geenszins blijkt.

2.2.8. Ten slotte is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker en zijn echtgenote in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op geen enkele wijze hebben verwezen naar artikel 8 van het EVRM, of zelfs maar naar de begrippen “gezinsleven”, “privéleven” of “het hoger belang van het kind”. Bijgevolg kon verzoeker in de bestreden beslissing geen motivering of beoordeling inzake dit verdragsartikel verwachten. De Raad herhaalt dat het aan de aanvrager toekomt om de ingeroepen buitengewone omstandigheden precies te omschrijven.

Nu de bestreden beslissing handelt over alle gezinsleden, en deze dus geenszins tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar zouden worden gescheiden, valt ook niet in te zien dat deze beslissing is genomen met miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Concreet wijst verzoeker thans hooguit op een privéleven van zijn kinderen in België, nu deze hier steeds hebben gewoond en de oudste twee kinderen intussen hier naar school gaan. Voor het overige wordt geen enkele concrete poging gedaan om een concreet privéleven in België aan te tonen.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat de situatie van verzoeker en zijn gezinsleden er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoeker voert aan dat verweerder het hoger belang van zijn kinderen in rekening moet brengen. Hij betoogt dat zijn kinderen steeds in België hebben verbleven en intussen twee van zijn kinderen in België naar school gaan en zij geliefd zijn door hun medeleerlingen en leraren. Hij voert aan dat hun onderwijs zal worden onderbroken.

Zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM, omvat het belang van het kind twee aspecten, namelijk enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de leeftijd en de belangen van verzoekers minderjarige kinderen in rekening zijn gebracht bij het nemen van deze beslissing.

Er moet allereerst worden herhaald dat verweerder de eenheid van het gezin eerbiedigt. Zeker gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, moet dit ook als primordiaal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat de banden van de kinderen met België zoals aangevoerd in de aanvraag, werden onderschat of onterecht niet in rekening zijn gebracht. In dit verband werd in de aanvraag trouwens ook louter algemeen gesteld dat het oudste kind naar school gaat in België en niet zou kunnen spreken, lezen of schrijven in het Armeens. Verweerder heeft allereerst vastgesteld dat op geen enkele wijze blijkt dat een scholing niet in Armenië kan worden verkregen. Hij wees erop dat de scholing van het oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist, die niet in het land van herkomst is te vinden. Verder merkte verweerder op dat de twee jongste kinderen momenteel heel jong zijn en nog niet school- of leerplichtig in België. Verweerder oordeelde vervolgens dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen wel degelijk tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht. Hij hield er hierbij rekening mee dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Armenië en dat het gezin nooit werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in België, waardoor verzoeker en zijn echtgenote moeten hebben beseft dat het verblijf in België hooguit voorlopig was toegestaan. Hij oordeelde dat niet blijkt dat het oudste kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat het in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school en dat dit kind, rekening houdend met zijn leeftijd, zonder problemen en met de hulp van zijn ouders de moedertaal verder onder de knie kan krijgen zodat hij aansluiting kan vinden bij het onderwijs in zijn land van herkomst. Er werd reeds vastgesteld dat deze beoordeling noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is. Er blijkt bijgevolg geenszins als zouden de kinderen hun scholing moeten onderbreken. Aldus moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad

voor de concrete belangen van de kinderen en hieraan een zeker gewicht heeft toegekend. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van het hoger belang van de betrokken kinderen.

Verzoeker toont niet aan dat de verplichting voor hem en zijn gezinsleden om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en/of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet, waarnaar trouwens evenmin werd verwezen in de aanvraag om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). In dit verband kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

2.2.9. Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.2.10. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld. Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet blijkt evenmin.

2.2.11. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS